

in het geslacht als zoodanig. Uit het jongere geslacht kwam opnieuw een zondig geslacht op. En zulks niet alleen in den algemeenen zin, waarin we allen als zondaars geboren worden, en alleen door genade gered kunnen worden. Neen, het gold hier een zondig bestaan, dat aan dit geslacht eigen was, dat in dit geslacht van vader op kind en van grootvader op kleinkind overleefde. En het is in dien neerwerpenden zin dat er van Joachin te lezen staat: »Ook hij deed wat kwaad was in de oogen des Heeren, maar alles wat zijn vader gedaan had.»

De gemeene voorstelling, die buiten de Schrift omgaat, is heel anders. Dan stelt men het zich gemeenlijk voor, alsof ieder kind in kinderlijke onschuld geboren wordt, wel met een kiem van zonde in zich, maar zoo dan toch, dat in ieder persoonlijk de ontwikkeling van zijn zonde opkomt.

Samenhang tusschen eigen zonde en de zonde zijner kinderen, wordt in den regel noch gevoeld noch beleiden. Iets wat zich vooral daaruit verklaart, dat de overvoeling der zonde volstrekt niet altijd rechtstreeks van den vader op 't kind gaat, maar vrij dikwijls van grootvader op 't kleinkind plaats grijpt, en ook wel in het voormoederlijke geslacht zich voortplant.

Hoofdraak is en blijft daarom, dat tweeërlei steeds onze opmerkzaamheid trekt. In de eerste plaats, dat de erfzonde van 't paradijs, van den val af, regelrecht door alle geslachten heen tot ons is overgekomen. Maar dan ook in de tweede plaats, dat de zonde volstrekt niet in allen gelijksoortig is, maar in de ééne familie allicht een geheel ander karakter aannam, dan bij een ander geslacht, en nu dan ook in dit speciaal, in dit persoonlijk karakter van het ééne geslacht op het andere geslacht overgaat.

Wat overgaan en doorgaan van eenzelfde soort zonde van geslacht op geslacht is niet altoos dierend. De Schrift bindt het ten deele zelf aan vier op elkaar opvolgende geslachten; en is eenmaal de loop der vier op elkaar volgende geslachten voleind, dan is 't of de vrije ontwikkeling aan het geslacht hergeven wordt.

Sterk spreekt zelfs in de tegenstelling tusschen de voortplanting der genade en de doorwerking van de doodelijke zonde. Bij den doorgang der zonde bepaalt zich dit speciale karakter tot het derde en vierde lid dergen die God haten, terwijl 't omgekeerd van de genadetoewijzing heet, dat 't duizenden zijn die God liefhebben en zijn geboden onderhouden. Doch hoe dit ook uiteenloopt en verschilt, op het verband en op den samenhang wordt toch beiderzijds nadruk gelegd. Er is samenhang ten derde in de vier geslachten die God haten, en anderzijds is er samenhang ten leven tusschen de duizenden die God liefhebben en zijn geboden onderhouden.

Maar hoe ge dit ook nemen wilt, in dien samenhang schuilt de werking van een mysterie. Een kind wordt niet, los van zijn vader, uit zijn vader geboren, maar staat met zijn ouders ook zoowel in fysieke als in geestelijke samenhang. 't Kind lijkt op zijn vader of moeder in zijn uiterlijk. Het kind is niet een nieuw geschapen wezen, dat een geheel vreemde verschijning doet optreden. Integendeel. Wie uit Christenouders geboren is, vertoont een Christentype, wie uit een negerstam geboren is, laat opnieuw het negergeslacht uitkomen. En deze gelijkelijk en gelijkvormigheid gaat zoover door, dat ge in geslachtsportretten die drie, vier eeuwen oud zijn, nog altoos het geslachtsstype herkent.

Dit nu verradt den samenhang en vraakt elke voorstelling, alsof elk nieuwgeboren kind iets geheel eigens en louter persoonlijks zou zijn. Neen, er is overerving. Natuurlijk slechts ten deele. Er volgt in 't minst niet uit, dat de zoon van Bilderdijk een dichter van den eersten rang gelijk zijn vader moest zijn. Voor alle persoonlijk verschil, vooral voor 't verschil in 't geniale, zij daarom ruimte gelaten. Maar hoeveel men hieraan ook toegeeft, toch gaat de regel van het tweede gebod door, dat de zonde en het geloof zich beide in den samenhang der geslachten voortplanten. Althans voor wat de zonde aangaat, tot in het vierde geslacht. Dat ook hierop uitzonderingen voorkomen, dat genade ook hier de zondewet kan doorbreken, is hierna niet ontkend, maar desniettemin moet 't oog steeds geopend blijven voor, wat de baage gevolgen kunnen zijn, die uit het geslachtsverband rechtstreeks voortvloeien. En zulks volstrekt niet alleen, omdat de Wet van Sinai 't ons zoo aanpakkelijk als voor oogen zien. De zonde die eenmaal in een geslacht insloep en postvaste, blijft gemeenlijk in zulk een geslacht hangen, en telkens weer ontwaart ge het, hoe de geslachten onderling samenhangen, niet enkel in type en gestalte, maar, helaas, ook in de zondige neigingen, die tot in drie en vier geslachten de nakomelingen beheerschen.

Hoever dit kan gaan, toont Joachin. Hij was niet meer dan achtien jaren oud, en toch staat er van hem zoo noodlottig geschreven, dat hij niet enkel deed wat ook zijn vaderen gedaan hadden, maar veel specialer nog, dat hij in alles deed, wat zijn vader gedaan had. En ook dit is 't wat ge nog dagelijks om u heen en als voor uwe oogen ziet, zoo ge 't maar niet ook in uw eigen kinderen en in uw eigen persoon ontwaart.

Dit ligt dan veelal aan de levensomstandigheden. Heeft zich eenmaal een zonde, en zulks in een bepaald vorm, in een gezin, in een geslacht vastgezet, dan tekent zich allicht die bepaalde vorm van zonde in heel 't leven der familie af. Elke familiezone verkrijgt van lieverlede een bepaalde gedaante. Ze sluip in alle levensomstandigheden in. Ze beheerscht het zedelijk oordeel dat men velt. Men ziet dat voor oogen en verontschuldigt wat in deze families als zedelijk kwaad kwelt en griet. Een keer komt daarin dan eerst, als 't God-belief in zulk een familie eenmaal lid tot slaafacht van de familiezone te maken, iets wat dan afschrikt, met de familiezone doet breken, en levensvernieuwing aanbrengt.

Maar dan is dit ook een gansch teedere genade die aan Gods erbarmen is te danken. Op zich zelf teelt anders 't kwaad voort en voort. En wordt steeds jammerlijker over heel het geslacht ten verdere.

Dr A. K.

Amsterdam, 26 April 1918.

De Apostel Paulus vermaant ons in zijn dan-dbrief aan Timotheus, den Dienaar des vrees, te Efeze, dat vóór alle dingen te Poortg worden smeekingen, gebeden, voor-meer, H. W., dankzeggingen voor alle men-

schon, maar inzonderheid voor koningen en allen, die in hoopheid zijn, opdat wij een gerust en stil leven leiden mogen in alle godzaligheid en eerbaarheid (1 Tim. 2: 1-2).

De Christelijke Kerk heeft dan ook, trouw aan dit Apostolische vermaan, steeds in haar gebed de voorbede voor de Overheid opgenomen.

Ze deed dat zelfs toen deze Overheid vijandig tegenover de Christelijke Kerk stond en de Christenen te vuur en te zwaard vervolgde. Reeds in het oudste liturgische gebed, dat ons bewaard is in den brief van Clemens aan Corinthe, het gebed, dat in de Kerk te Rome gebeden werd, komt deze voorbede voor de Overheid voor. Wanneer de heidenen aan de Christenen verweten, dat zij staatsgevaarlijke misdadigers waren, omdat zij verachters waren van den Keizer en schenners van diens Majesteit, dan antwoordden de Christelijke Apologeten door te wijzen op het gebed, dat op elken rustdag door de gemeente voor den Keizer werd opgezonden. En het is wel een der roerendste getuigenissen uit de oude Christelijke Kerk, als we zien hoe deze vervolgde Christenen, naar het bevel van den Apostel, de Overheid in het ambt door God haar toebetrouwd eeren bleven. Al mocht de Keizer bij stroomen het onnoozel Christenbloed vergieten, van de lippen der Christenen klonk geen vloek, maar alleen een gebed voor den Keizer. En hetzelfde wat in de eerste Christelijke Kerk gezien werd, herhaalde zich, toen in de dagen der Reformatie de Overheid zich weer tegen de belijders van het Evangelie keerde en in het bloed der martelaren de stem van Gods Woord te verstikken zocht. Niet één martelaarskerk van die dagen heeft daarom het gebed voor de Overheid nagelaten. Zie het maar in onze liturgie die in den tijd van kruis en vervolging ontstaan is. Zelfs jaren lang bleef men nog bidden voor Philips den Koning van Spanje, den wettigen opperheer dezer landen. Eerst toen Philips afgezwooren was, verdween de voorbede voor hem uit het gebed der gemeente, maar om toen plaats te maken voor het gebed voor de Hoogmogende Heeren Staten Generaal van de vereenigde vrije Nederlanden, voor Zijne Excellentie den Prins van Oranje en de Edelmogende Heeren Staten van het gewest waarin men woonde. En niet alleen in het officiële gebed der gemeente op den rustdag werd deze voorbede voor de Overheid opgezonden, maar het vroom geslacht onze Vaders deed dit elken morgen, zooals blijkt uit den Morgenzang achter onze Psalmen, waar gebeden wordt:

»Sterk onz' Overheid

In 't werk, door U haar opgeleid.»

Is er geen reden om aan dit Apostolisch vermaan om voor onze Overheid te bidden — een vermaan, waaraan de Christelijke Kerk steeds zoo trouw heeft voldaan — inzonderheid in onze dagen te herinneren? De taak onzer Overheid is zoo zwaar, dat meer dan Atlas' kracht' noodig is om dien last te torsen, en we kunnen het volkomen begrijpen, dat de Regeering nog pas in het parlement verklaarde, dat zij geen dag langer op haar post zou blijven dan in het belang van het land noodig was. Ze is geroepen het schip van Staat veilig door de Scylla en Charibdis heen te voeren, noch aan de ene noch aan de andere zijde den oorlogveerenden Mogendheden aanstoot te geven, of te komen voor de rechten van ons volk, en toch te waken, dat we niet in de warreldkolken van den wereldoorlog worden meegesleurd. En de vaargeul wordt al nauwer en het gevaar voor botsing al grooter, naarmate de eindworsteling nadert en de vijanden in hun hartstocht om elkander te vernietigen, niets ontzien, allerminst de rechten van een klein volk als het onze.

Ze moet een leger op de been houden, grooter dan Nederland ooit bezat, en dat leger weerbaar maken, terwijl onze eigen oorlogs-industrie zoo arm is en onze bodem geen grondstoffen biedt voor oorlogsmateriaal. Ze moet voor de voedselvoorziening van heel ons volk zorg dragen, kettingshandel en woelwerk tegen gaan, den landbouwer dwingen de productiviteit van zijn land te verhogen, onze zwaar getroffen handel en door 't gebrek aan kolen zoo belemmerde industrie steunen en de helpende hand bieden aan degenen, die door de ontvoering van ons economisch leven niet in staat zijn voor zich zelf en hun gezin te zorgen. Ze moet de geldmiddelen vinden om een steeds grooter wordend deficit in de Staatskas te dekken en in de oorlogskosten te voorzien, die alleen reeds anderhalf miljard bedragen. En ze heeft daarbij te doen met een volk, dat, zooals een veelbereid schrijver, die wel de gelegenheid had de eigenaardige karaktertrekken der verschillende volkeren waar te nemen, terecht opmerkt, bij al zijn uitnemende hoedanigheden de ondeugd bezit van altijd en over alles te »mopperen». Het woord zelf is zoo typisch Hollandsch, dat het in een andere taal zelfs moeilijk weer te geven is. Ge hoort dan ook schier niemand in onze dagen, of ze hebben op de Regeering dit of dat aan te merken. Van medelijden met de schier vermoedende taak, die deze mannen te vervullen hebben, is geen sprake. Maar des te meer hoort men critiek, en niet zelden een critiek die in vitsucht ontaardt.

Het woord zelf is zoo typisch Hollandsch, dat het in een andere taal zelfs moeilijk weer te geven is. Ge hoort dan ook schier niemand in onze dagen, of ze hebben op de Regeering dit of dat aan te merken. Van medelijden met de schier vermoedende taak, die deze mannen te vervullen hebben, is geen sprake. Maar des te meer hoort men critiek, en niet zelden een critiek die in vitsucht ontaardt.

Nu willen we allerminst beweren, dat de maatregelen door onze Regeering genomen, met name om in den voedselnoed te voorzien, boven alle critiek verheven zijn. Al geldt ook hier het echt-Hollandsche spreekwoord, dat de beste stuurder aan wal staan, toch zou een krachtiger en spoediger ingrijpen van de Regeering om in den noed te voorzien, ook ons liever zijn geweest. In Holland is het nu eenmaal zoo, dat men gewoonlijk den put dempt, als 't kalf verdronken is. En vooral blijven we het diep betreuen, dat onze Regeering zelfs in deze

bangste tijden van ons volksbestaan nooit ons volk heeft opgeroepen. om in dezen noed uitkomst te zoeken bij Hem, die vaak zoo wonderlijk aan Nederland op het gebed uitkomst heeft geschonken.

Maar laat ons Christenvolk in Nederland daarom niet nalaten, ook al vraagt de Overheid dit niet, haar in het gebed voor God te gedenken. Zoals Aaron en Hur, toen Israël den slag tegen de Amalekieten streed, de armen van Mozes ondersteunden hebben, zoo steunde ook ons Christenvolk onze Overheid door het gebed in haar zware en moeilijke taak.

Een innerlijken strijd behoeft ons dat niet te kosten, omdat we niet te doen hebben zooals de eerste Christenen en zooals onze vrome vaders, met een tyrannische Overheid, die Christus' Kerk vervolgde, maar Gods genade ons een Vorstin schonk, voor wier bezit Nederland niet dankbaar genoeg wezen kan, omdat zij door haar innige godsvrucht, haar openlijk belijden van Christus naam, haar liefde voor ons volk en haar deelen in al zijn lijden, toont dat zij waarlijk een telg is uit dat Oranjehuis, dat door vroomheid uitblonk en alles voor ons volk heeft veil gehad. En al mogen we het betreuen, dat in dit achtelijke tijds-gewricht niet aan haar zijde Raadsliden staan, die weerklink geven op den heerlijken geloofstoon van ons volkslied:

Mijn schild en mijn betrouwen,
Zijt Gij, o God, mijn Heer,
Op U zoo wil ik bouwen,
Verlaat mij nimmermeer, —

Toch moge ook voor hen ons gebed niet ophouden, vooral niet, nu ons volk zoo donkere en bange tijden te wachten staan, waarin van hun beleid zooveel zal afhangen voor het bestaan en de toekomst van ons volk.

Want we belijden het immers, dat alle goede gave moet afvallen van den Vader der lichten, ook de wijsheid, die onze Regeering noodig heeft om ons volk te leiden.

Non bis in idem.

In sommige onzer kerken schijnt men de gewoonte te volgen, dat men den geneten, die op volwassen leeftijd gedoopt worden, niet alleen de belijdenisvragen voorlegt, die in het Formulier van den doop der volwassenen staan, maar hen, hetzij daarna of daarvoor, nog eens openlijk belijdenis des geloofs in de gemeente laat afleggen, door de vragen hun voor te stellen, die vóór ons Avondmaalsformulier staan.

Dit nu is stellig niet juist. Wie op volwassen leeftijd gedoopt wordt, wordt gedoopt op belijdenis des geloofs. De vragen, door onze Kerk voorgeschreven in het Formulier van den doop der volwassenen, hebben dan ook geen andere bedoeling, dan dat deze candidaat voor den doop openlijk, voor de gemeente belijdenis zijns geloofs zal afleggen. In den grond zijn deze vragen dan ook geen andere dan de vragen, die bij de gewone belijdenis des geloofs werden gedaan, alleen zijn zij iets meer uitgewerkt, doordat in de drie eerste vragen nader op de hoofdzaken der Christelijke religie wordt ingegaan. Maar de vierde en vijfde vraag vatten hier saam, wat bij de gewone belijdenis des geloofs gevraagd wordt. Die gewone vragen toch luiden: of men bij de voorzeide leer zal blijven, de wereld zal verlaten en een nieuw Christelijk leven zal leiden en aan de Christelijke straf zich gewillig zal onderwerpen. En zoo wordt nu ook bij den doop der volwassenen gevraagd: ten vierde, of gij verder alle artikelen der Christelijke religie, gelijk die hier in de Christelijke Kerk uit den Woorden Gods geleerd worden, toestemt; van voornemens zijt in dezelfde leer te volharden; tevens verzaakt alle ketten en dwalingen met deze leer strijdende, en belooft, dat gij in de gemeenschap der Christelijke Kerk, niet alleen in het gehoor des Goddelijken Woords, maar ook in het gebruik des Heiligen Avondmaals zult volharden. En ten vijfde, of gij u van harte voorgenomen hebt, altijd Christelijk te wandelen, de wereld en hare kwade begeerlijkheden te verlaten, gelijk het lidmaten van Christus en van zijne gemeente betaamt, en of gij u aan alle Christelijke vermaningen gaarne wilt onderwerpen?

Nu gaat het natuurlijk niet aan, een dergelijke plechtige verklaring zonder eenige noodzaak tweemaal achter elkaar te laten herhalen. Wat Christus gezegd heeft: uw ja zij ja, geldt ook hier. Wie op deze belijdenisvragen bij den doop geantwoord heeft, heeft daarmee zijn geloof beleden. En wanneer de Kerk nu, hetzij vóór, hetzij na den doop hem (of haar) wederom dezelfde vragen ging voorleggen, dan zou dit den schijn geven, alsof men aan de waarheid en oprechtheid van het gegeven antwoord zou twifelen.

En nog bedenkelijker is het, wanneer men, na iemand eerst op deze belijdenis des geloofs het Sacrament van den Doop te hebben bediend, hem daarna nog eens belijdenis des geloofs ging afnemen om hem den toegang tot het Avondmaal te ontsluiten. Want daardoor zou, wat juist ons formulier van den doop der volwassenen wel voorkomt, een scheiding tusschen beide Sacramenten gemaakt worden. Bij onze jonge kinderen, die op grond van de belofte in het Genadeverbond aan ons en ons zaad gedaan, gedoopt worden, staat de zaak anders. Zij worden gedoopt niet op hun belijdenis des geloofs, maar op grond daarvan, dat zij kinderen zijn van geloovige ouders, en daarom wordt in het Doopsformulier van de kinderen, die geloofsbelijdenis van de ouders gevraagd. De doop geeft aan deze kinderen nog niet het recht, tot het Avondmaal te gaan, maar om tot den Disch des Heeren

toegelaten te worden, moeten zij eerst persoonlijk belijdenis van hun geloof afleggen. Daarmede wordt hun eerst de toegang tot het Avondmaal ontsloten. Maar wie op volwassen leeftijd gedoopt wordt, wordt gedoopt op belijdenis des geloofs, en daarom volgt uit het gedoopt zijn van zelf, dat men dan den toegang tot het Avondmaal heeft. In Art. 39 onzer Kerkenorde wordt dit uitdrukkelijk uitgesproken: De bejaarden worden door den doop de Christelijke gemeente ingelijfd en voor lidmaten der gemeente aangemerkt en zijn daarom schuldig het Avondmaal des Heeren ook te gebruiken, hetwelk zij bij den doop beloven zullen. Schuift men nu toch tusschen den doop en het Avondmaal een nieuwe belijdenis des geloofs in, dan ontstaat de schijn, alsof men als volwassen gedoopte nog niet tot het Avondmaal gerechtigd zou wezen, en daarvoor een nieuwe acte en verbintenis noodig zou zijn. En dat zou zeer stellig tegen de bedoeling van onze Kerkenorde ingaan.

Krankenbezoek.